

Enid Blyton Stories

Die Rivier van Avontuur

Philip, Dinah, Jack en Lucy-Anne was op 'n boot en het af 'n rivier gereis in 'n ou land. Hul sprekende troeteldier papegaai, Kiki, was saam met hulle. Die boot word bestuur deur 'n man genaamd Tala en 'n plaaslike seun, Oola, was saam met hulle, nadat Philip gered is van 'n wrede meester.

Die boot het Voort gegaan tussen die walle, wat nou nog
meer vernou het. En toe, sowel as die vernouing, het die
banke hoër begin groei!

‘Hoekom –lyk dit asof ons nou tussen kranse gaan!’ het
Jack verwonderd gesê.

‘Tala! Moenie so vinnig gaan nie!’

‘Tala moenie vinnig gaan nie!’ het die man terug geroep
en het verbaas gekyk. ‘Rivier gaan vinnig – baie vinnig!
Vat boot saam. Tala stop motor, en jy sal sien!’

Hy het die motor gestop en die kinders het inderdaad gesien wat hy bedoel het! Die stroom en die kinders het inderdaad gesien wat hy bedoel het! Die stroom het teen topspoed Voort gejaag en die boot het geen motor nodig gehad om dit saam te neem nie – dit is deur die stroom gedra!

Die kransagtige oewers het selfs hoër gestyg en die kinders het bekommerd gevoel. "Ons is nou in 'n soort kloof," het Philip gesê. "n Kloof wat die hele tyd in vlak moet daal en die water laat vloei.

Haai, Tala, stop! Dit raak gevaarlik.'

Tala het dadelik terug geroep. 'Tala kan nie stop! Boot moet aangaan, aan en, aan. Rivier vat heeltyd die boot.'

'Sjoe! Hy is reg!' het Jack gesê. 'Hoe kan ons stop?' En as ons dit gedoen het, waar? Daar is nou net hierdie hoë kranse aan elke kant - nêrens om te stop nie! Ons sal in stukke gebreek word as Tala nie die boot reguit hou nie.'

Die kinders was baie bleek. Kiki was doodbang en het haar kop onder haar vlerk gesit, die seuns het die rotsagtige kranse aan elke kant opgekyk. Ja – dit het nou so hoog geword dat hulle net 'n strook lug kon sien. Geen wonder dit het nou dof gelyk, hier onder in die boot nie.

Die water het saam gejaag, nie meer egalig nie, maar het bruis en skuimerig gelyk. "Dit stort in 'n klipperige kanaal af, 'n kanaal wat heeltyd afwaarts gaan en die water laat saam loop," het Jack gesê en het sy stem 'n bietjie verhef, want die water was nou baie lawaaierig.

‘Ons gaan seker af in die dieptes van die aarde,’ het Philip gesê en het voor hom uit gestaar. ‘Jack – luister, wat is daardie geraas?’

Hulle het almal geluister en Tala self het bleek geword.

‘Water val af, water val af!’ het hy bo die gedruis van die rivier uit geroep.

Jack klou na Philip, paniek bevange. 'Hy is reg. Ons is naby aan 'n waterval! 'n Reusagtige ondergrondse waterval! Ons is nou redelik goed ondergronds, dis so donker. Sjoe, Philip, die boot sal bo-oor die val swaai en ons sal stukkend geslinger word. Dit klink na 'n enorme waterval!'

Die geraas het al hoe harder geword en het die rots kloof heeltemal gevul. Dit het geklink of dit die hardste geraas in die wêreld was en die meisies het hul hande verskrik teen hul ore gedruk.

Tala was ook doodbang, maar hy het nog steeds sy hand op die wiel en probeer keer dat die boot nie teen die rotsagtige kante vasry nie. Hy het skielik 'n geskreeu gegee.

‘Ons kom by waterval!’

Die kinders kon nou niks anders hoor as die gedruis van die waterval vorentoe nie. Hulle kon ook niks sien nie, want die kloof was nou te diep om baie daglig in te laat. Hulle kon net aan die boot en mekaar vasklou.

En toe – het die boot geswaai met geweld na links, amper om, wieg gevaarlik heen en weer, en kom sidderend tot stilstand!

Rondom was die geluid van die reuse waterval, maar die geraas het afgeneem. Wat het gebeur! Wonderbaar, die kinders het hul beangste gesigte op gelig en rond geloer. Hulle was in die duisternis en kon niks sien nie.

Philip voel hoe iets sy knieë vashou- 'n paar hande. Dit kan net Oola aan sy voete wees.

'Is baas veilig?' het Oola se stem gesê en klink oor die geraas van waters.

'Baie veilig, Oola,' het Philip gesê en het gevind dat sy stem gebewe het terwyl hy gepraat het. "Julle oukei, meisies?"

'Ja,' het hulle geantwoord. Maar dit was die enigste woord wat hulle kon sê. Hulle het mekaar steeds steeds styf vas geklou.

‘Ek is ook veilig,’ het Jack se stem gesê en het onverwags vrolik geklink.

‘Haai, Tala! Is jy nog oukei?’

Die geluid van gekerm het die kinders bereik, 'n droewige gereelde gekerm. Jack voel sy pad oor die boot na Tala.

‘Het jy seergekry?’ het hy gevra en het oraloor by die man gevoel. Hy voel na sy flitslig in sy sak en steek dit aan. Tala was agter die stuurwiel, daaroor gebuig, met sy hande oor sy kop.

Hy het heeltyd gekreun.

Jack kon nie sien dat hy seergekry het nie. Hy het Tala geskud en uiteindelik kyk die man op. Hy het hewig gebewe.

‘HET JY SEER?’ het Jack geskree en het gedink dat Tala skielik doof geword het.

Dit het gelyk of Tala tot homself gekom het. Hy knip vir die flitslig en vryf oor sy oë. Hy het homself oral baie versigtig gevoel.

"Tala het nie seergekry nie," het hy aangekondig. 'Tala goed.'

Jack flits sy flitslig rond om te sien waar hulle was. Dit het gelyk of hulle in 'n stil poel omring was deur mure van rots. Hoe buitengewoon! Hoe het hulle hier gekom, uit die woedende vloed? Ook net betyds, want die waterval kon nie ver wees nie.

Hy het terug gegaan na die ander, wat nou besig was om te herstel. 'Wel, dit lyk of ons vir die oomblik veilig is,' het die vrolike Jack gesê. Ek dink ons moet iets kry om te eet. Niks soos iets in ons maag om ons beter te laat voel nie. Waar is Kiki?'

'In daardie kas,' het Dinah gesê. 'Ek het sopas 'n bietjie ongelukkige gegil van daar af gehoor.'

Jack skyn met sy flitslig na die kas. Die deur was 'n bietjie oop, dit het oopgebars deur die blikke wat hewig rondgerol het. Kiki het daarheen gegaan om in vrede weg te kruip, weg van die gedruis van waters.

‘Kiki! Jy kan nou uitkom,’ het Jack geroep. En Kiki waggel uit, haar kuif na onder, lyk baie oud en gebuig en jammer vir haarself.

Sy het tot by Jack geklim, asof haar vlerke onmoontlik kon vlieg en uiteindelik op sy skouer was. Sy het haar daar gevestig, en gemompel, kwaad vir al die steurnis waardeur sy was.

"Kry 'n paar blikkies uit, Dinah - jy is die naaste aan die kas," het Jack gesê. 'Skep moed, Lucy-Ann. Philip, reik na daardie lamp en steek dit aan, sal jy? Dit is die een wat gebruik word vir die boeg van die boot en behoort helder te wees. 'Skep moed!'

Dit was 'n goeie ding dat Jack beheer geneem het. Hy het almal laat ophelder, selfs Tala, wie se gekerm nog 'n rukkie aangehou het. Kort voor lank sit hulle almal saam en smul aan toebroodjies gemaak van brood en ham, met lemoenade om te drink.

‘Dit is Lekker, is dit nie?’ het die ontembare Jack gesê en kyk rond na die geselskap, verlig aanhaling helder by die boot se lamp.

Lucy-Ann het 'n swak glimlag reg gekry, hoewel sy gevoel het dat niks op die oomblik pret kan wees nie.

‘Moenie laf wees nie,’ het Philip gesê. ‘Kom ons geniet ons ellende voor ons sê dis lekker! Genade - ek voel asof ek in 'n besondere onaangename droom is. Weet iemand al wat gebeur het?’

Niemand het nie. Dit het soos 'n totale raaisel gelyk. Daar was hulle besig om voort te dwarrel na waar 'n enorme waterval moes wees net deur die geluid daarvan - en tog het hulle skielik na links omgeskiet - in veiligheid.

Die kos het hulle tonge losgemaak en gou het hulle baie soos gewoonlik gepraat. Tala het toegegee om 'n toebroodjie te neem, en hy het ook gou beter gevoel. Hy het die geselskap verstom deur skielik om hulle te straal met die breedste glimlag op sy gesig wat die kinders nog ooit gesien het.

‘Wat gaan aan, Tala?’ het Jack vermaak gesê. "Jy lyk asof jy 'n sent verloor het en 'n sjieling gekry het!"

Tala het verbaas gelyk. "Tala het nie sent verloor nie," het hy gesê.

‘Nou goed, goed – vergeet dit!’ het Jack gesê. ‘Waaroor is jy skielik so bly?’

'Tala dapper man. Tala red almal, het Tala gesê en
het weer stralend rond beweeg.

Daar was 'n verbaasde stilte. Wat het Tala bedoel? Hy het effens mal geklink en beslis vreemd gelyk, hy sit daar in die lig van die lamp en knik sy kop op en af.

"Ek verstaan dit nie," het Jack sê. 'Hoe het jy almal gered!'

"Tala onthou nou," het Tala gesê, steeds straalend. 'Boot gaan vinnig, vinnig, vinnig - groot geraas kom - waterval naby. Dan sien Tala waar krans breek – Tala swaai boot rond – stamp-stamp – boot amper verby. Nou is ons hier!'

Daar was nog 'n verbaasde stilte. Al die kinders het na Tala gestaar en selfs Kiki het om Jack se gesig na hom geloer.

‘Maar, Tala – jy kon nie 'n breuk in die krans sien nie – dit was te donker!’ het Jack uiteindelik gesê.

"Ja, ja," het Oola se stem langs Philip gesê. ‘Oola sien ook groot gat – groot gat in krans. Het goeie oë vir donker, Tala ook.’

'Wel, ek is geseënd!' het Philip gesê. 'Ek het nooit 'n ding gesien nie. Maar ek veronderstel Tala moes doelbewus uitgekyk het vir 'n breek in die krans en net betyds een gesien het. Hy moet oë soos 'n kat hê!'

'Tala kyk goed, baie goed,' het Tala saam gestem, tevrede met die belangstelling wat hy veroorsaak het. 'Tala sien baie, baie. Tala red almal. Tala goeie man.'

Tala het gelyk of hy sou bars van trots om so 'n 'goeie man' te wees. Jack reik na hom toe en tik hom op die rug.

'Tala, jy is 'n wonder!' het hy gesê. 'Skud hande!'

Hierdie idee het Tala geweldig verbly. Hy het baie plegtig hande geskud met almal, insluitend Oola – en was baie bly toe Kiki ook afbuk en haar voet vir hom aanbied.

"God red die koningin," het Kiki gesê, in haar mees spoggerige stem en hoes 'n hol hoes, en voel seker dit moet 'n plegtige geleentheid wees.

'So dis wat gebeur het!' het Jack gesê en het nog
toebroodjies om gegee.

'Wel, of dit 'n droom is of nie - en ek is nog nie regtig
seker daaroor nie! - dit is nogal opwindend. Kom ons
maak ons maaltyd klaar en gaan verken. Ons mag
natuurlik uit die braaipan en in die vuur wees!'

'Genade – ek hoop nie so nie!' het Philip gesê en het
rond gekyk. 'Maar ek kan nie sê dat ek vreeslik hoopvol
voel nie!'

Binne ongeveer tien minute het hulle almal vrolik genoeg gevoel om uit die boot te klim en om die grot waarin hulle was te verken, dit was nie deel van die kloof nie, dit was baie duidelik, want die klipperige dak het omtrent tien voet bo hulle oor hul koppe gesluit.

Die flitslig het dit duidelik gewys. "Dit is 'n groot grot wat in die krans oopmaak vanaf die kloof buite wat die rivier na die waterval neem," het Jack gesê. 'Dit was in elk geval duidelik.'

'Tala sien een, twee, drie ander," het Tala gesê en knik sy kop.
'Boot gaan vinnig verby. Tala nee stop.'

'Ek sien. Ja, ek waag dit daar is nogal baie grotte in die kante van
die kloof," het Jack gesê.

'Die ding is - is dit net grotte - of lei hulle na enige plek?'

‘Ons sal moet uitvind,’ het Philip gesê. ‘Nou, voor enigeen van ons uit hierdie boot klim op enige randjie daar naby, sorg asseblief dat julle elkeen julle FLITSLIG het.

Ons sal die lamp op die boot laat brand – dan kan ons dit almal sien en veilig daarna terug kom. Maar in hemelsnaam, as dit moontlik is bly bymekaar.’

Tala het die boot naby 'n rand aan die linkerkant van die grot gelos. Hy het daarin geslaag om 'n oorhangend deel rots naby te vind en het 'n tou om dit vas gemaak. Hy was doodbang dat die boot dalk oor die dammetjie sou swaai en weer deur die stroom die rivier in getrek sou word.

Gou was al ses uit op die rand. Tala het 'n kragtige flitslig gehad wat hy in die boot gekry het en het dit met trots regoor laat flits. So ver as wat hulle kon sien, het die grot 'n hele entjie terug gestrek en in duisternis geëindig.

‘Miskien loop hierdie stil dammetjie reg terug en word ’n soort ondergrondse stroompie,’ het Jack hoopvol voorgestel.

‘Wat ’n hoop!’ het Philip gesê. ‘Wel, ons kan nie eens ’n uitweg vir onself sien nie, wat nog te sê van die boot. Jy is te vrolik, Jack. Bly net bietjie stil, of jy sal netvalse hoop wek!’

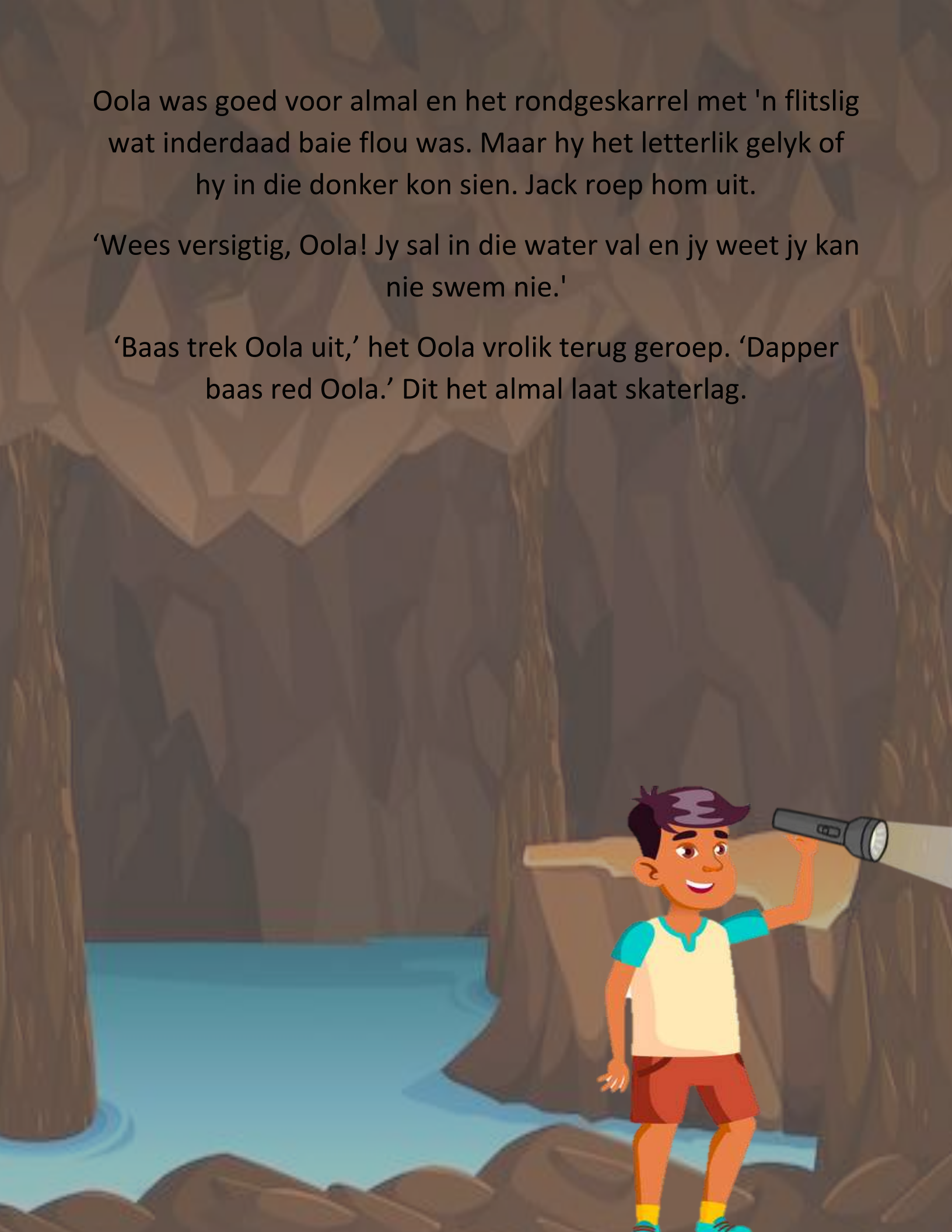
‘Laat hy sê wat hy wil,’ het Lucy-Ann gesê en flits haar eie flitslig rond. ‘Ek voel asof ek al die vrolikheid in hierdie aaklige plek wil hoor!’

Oola was goed voor almal en het rondgeskarrel met 'n flitslig wat inderdaad baie flou was. Maar hy het letterlik gelyk of hy in die donker kon sien. Jack roep hom uit.

'Wees versigtig, Oola! Jy sal in die water val en jy weet jy kan nie swem nie.'

'Baas trek Oola uit,' het Oola vrolik terug geroep. 'Dapper baas red Oola.' Dit het almal laat skaterlag.

Hulle het rond geskarrel, hier en daar met hul flitsligte geflits, al hoe verder na die agterkant van die grot gegaan.

Die water het in 'n wye kanaal terug geloop, 'n klipperige rand langsaan aan elke kant. Die grot het aan die einde vernou. Oola, wat eerste was, het terug geskree.

‘Ai! Ai! Hier is tonnel!’

Almal het dadelik opgewonde gevoel. 'n
tonnel? Dan moet dit tog iewers heen lei.

Die Einde

THINK
DIGITAL ACADEMY